

[Aksel Larsen.]

for huslejestigningerne i det nye byggeri, men oven i købet et fald i huslejen i dette nye byggeri.

Nu er vi nået ind i den sidste halvdel af maj måned, og det viser sig, at udviklingen går stik modsat. Det viser sig, at kurserne for obligationer fra byggeriet ikke stiger, men falder. I fredags, den 14. maj, viede regeringsorganet Aktuelt denne sag en forsideartikel med en 5-spaltet overskrift:

„Obligationsfaldet standset i starten“, og underrubrikken:

„Men der hersker dybt mismod på obligationsmarkedet. — Ikke flere penge til at opsuge de store udbud.“

For at begrunde mit spørgsmål beder jeg om tilladelse til at bringe et kort citat fra denne artikel. Til indledning hedder det:

„Obligationsmarkedet er i denne tid præget af dybt mismod. Den ene store byge af udbud efter den anden hagler ned over børsen, uden at der findes andre købere end Nationalbanken, som endda — for at bremse udbudslysten — kun går ind til vigende kurser. Den effektive rente på de langfristede obligationslån nærmer sig nu 10½ pct.“

Jeg springer så en del detaljer over, men vil gerne citere følgende som bladets kommentar til denne udvikling:

„Blandt børsfolk er det i disse dage en udbredt opfattelse, at Nationalbanken i nogen grad har lagt sin støttepolitik om. Hidtil har banken på de flove dage sat ind som køber, når udbuddene var store, for at stimulere kurserne, men man mener nu, at Nationalbanken med velberåd hu ikke længere stimulerer kurserne, men tværtimod søger at begrænse de store udbud ved at holde igen på sine støttekøb.“

Ja, det var regeringsbladet Aktuelt's opfattelse af situationen. At det er galt med kurserne, ved vi jo. Jeg tillader mig altså at spørge den højtærede økonomiminister, hvordan det kan være, at nationalbanken ikke optræder i overensstemmelse med de udtrykkelige løfter, den højtærede finansminister på regeringens vegne har givet folketinget?

Finansministeren (Poul Hansen): Da økonomiministeren på grund af bortrejse

ikke kan være til stede i dette møde, skal jeg i hans sted besvare det stillede spørgsmål.

I selve spørgsmålets formulering ligger der en påstand om, at jeg skulle have givet bestemte løfter her i tinget vedrørende obligationskursen. Jeg tror nok, at jeg efter det ærede medlems motivering af spørgsmålet her i dag kan gå let hen derover, for det ærede medlem har jo ikke dokumenteret, at sådanne bestemte løfter er givet.

Det, jeg ved flere lejligheder har sagt på regeringens vegne, er, at vi ved kasseoverskuddet ville give Nationalbanken mulighed for at støtte obligationsmarkedet. Der kan ikke deri ligge noget løfte om, at der på et ganske bestemt tidspunkt skal kunne opnås en ganske bestemt kurs.

Nationalbanken har imidlertid faktisk støttet markedet i meget betydeligt omfang. Medens banken i 1963 købte obligationer for i alt 130 mill. kr. og i første halvår 1964 for 98 mill. kr., har banken siden den 1. juli 1964 forøget sin obligationsbeholdning for i alt 664 mill. kr. Alene siden dette finansårs begyndelse — d. v. s. i løbet af godt 6 uger — har bankens køb beløbet sig til 213 mill. kr. eller 35 mill. kr. om ugen.

Når markedet ikke desto mindre har været vigende gennem de senere uger, hænger det især sammen med det voldsomt store udbud af nye obligationer. Efter de foreliggende oplysninger hidrører dette udbud helt overvejende fra nybyggeriet, ikke mindst boligbyggeriet. Det er vist kendt for alle, at vi for tiden har et byggeri, som slår alle rekorder, og pengene skal jo skaffes.

Nationalbankens opfattelse er, at banken ville bringe sig selv i en uholdbar position, såfremt den påtog sig en forpligtelse til overgangsvis at opkøbe samtlige obligationer, der blev udbudt på markedet. Dette ville ganske vist effektivt kunne stabilisere kursniveauet, men det ville samtidig indebære risiko for, at banken periodevis måtte foretage opkøb af et sådant omfang, at det ville umuliggøre bankens øvrige bestræbelser for at holde kreditgivning under kontrol.

Regeringen er derfor enig med bankens direktion i, at banken ikke kan påtage sig